

Indledning

Voksenundervisning

Undervisning begynder ikke med undervisning, men med et behov for, et ønske om eller vilje til at blive dygtigere.

”Undervisning som ord betragtet, betyder egentlig, (...), at vise til rette gennem samtale.

At vise et menneske til rette indebærer en henvendelse til mennesket som et spørgende og søgende væsen. Det er en henvendelse til menneskets indsigt, dets fornuft og dets forstand. At undervise er derfor i sin mest almene form en hjælp til et andet menneske til at erhverve sig kundskaber, viden og færdigheder på grundlag af indsigt. Derfor begynder undervisning ikke med undervisning men med et behov for, et ønske om eller vilje til at blive dygtigere”.

Sådan skriver Finn Held i indledningen til ”Introduktion til undervisning”(forlaget Frydenlund, 2003). Denne tilgang til undervisning vil nok kræve nytænkning for en del af os, der er engagerede i kirkens voksenundervisning. For er det sådan, at vi har svaret, men ikke kender spørgsmålet?

Hvad vil vi med kirkens voksenundervisning? Vil vi blot underholde, vil vi belære, vil vi give kraft og mod til at leve livet eller vil vi noget helt andet?

Hvad er det for udfordringer kirkens voksenundervisning står over for i det, der af nogle kaldes det sen- eller postmoderne samfund?

For at søge svar på nogle af ovennævnte spørgsmål har vi i dette nummer samlet forskellige bud på både teoretiske overvejelser og konkrete forslag til nytænkning af kirkens voksenundervisningen.

Med Kirsten Felters ord fra artiklen ”Nye tider – nye udfordringer” ønsker vi god læselyst:

”Ihukommende Paulus på Areopagos er de nye vilkår måske alligevel ikke så nye. Men de udfordrer den kirkelige undervisning til at gennemtænke sine mål, sit indhold og sine læreprocesser i forhold til mennesker, der har en helt anden tilgang til autoriteter og til identitet. Og at begynde dér”

Christiane Gammeltoft-Hansen

Ruth Bjerrum

ansvarshavende redaktører